

Arrest

nr. 209 608 van 19 september 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 28 juni 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 juni 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 7 augustus 2018.

Gelet op de beschikking van 17 augustus 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 september 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld "niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)", waarbij haar huidig volgend

verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van haar vorig, eerste verzoek om internationale bescherming heeft uiteengezet, namelijk problemen met en een vrees ten aanzien van Al Shabaab en een man, genaamd D.

Verzoeksters vorig, eerste verzoek om internationale bescherming werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 198 884 van 29 januari 2018 omdat aan haar voorgehouden (recente) herkomst en vluchtrelaas geen geloof kan worden gehecht. In het arrest wordt o.a. vastgesteld en geoordeeld dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij haar hele volwassen leven enkel in Marka heeft gewoond, noch dat zij recent voorafgaand aan haar vlucht naar België in Marka verbleef, waardoor evenmin geloof kan worden gehecht aan haar beweerde problemen die zich er zouden hebben voorgedaan. Verzoekster schept, zo werd o.a. geoordeeld, geen duidelijk beeld aangaande haar verblijfplaatsen in Somalië of omgeving, doch legt louter incoherente, vage en ongeloofwaardige verklaringen aangaande haar ware levensloop af.

Ter ondersteuning van haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming legt verzoekster bijkomende verklaringen af. Zo verklaart ze o.a. dat in geval van een eventuele terugkeer naar Somalië de Abgal-clan haar niet tegen Al-Shabaab zou kunnen beschermen omdat zij een zeer bekend persoon is in de provincie, dat haar echtgenoot haar in januari 2016 via de telefoon liet weten dat D. het stuk land waar hij samen met de kinderen op woonde, heeft afgenomen en dat ze hierdoor gedwongen waren om terug te keren naar hun oude huis, en dat haar echtgenoot op 31 april 2018 met een andere vrouw is gehuwd in Somalië, zonder van haar te scheiden, en dat hij sinds dit huwelijk zijn telefoon niet meer opneemt.

Verzoekster legt geen documenten neer ter staving van haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken

vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asiolverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoeksters vorig, eerste verzoek om internationale bescherming bij voormeld arrest van de Raad werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door haar ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoekster naar aanleiding van haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengt die haar geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoekster niet aantoonde in haar land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

Het middel is onontvankelijk waar het betrekking heeft op de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen genomen in het kader van verzoeksters vorig verzoek om internationale bescherming. Immers, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissing niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werd aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, moet deze als vaststaand worden beschouwd. Verzoekster kan de mogelijkheid om een volgend verzoek om internationale bescherming in te dienen niet aanwenden om een vorm van beroep in te stellen tegen de definitieve beslissing inzake een eerder verzoek om internationale bescherming (cf. RvS 15 september 2004, nr. X).

In zoverre verzoekster de hoorplicht geschonden acht, stelt de Raad vast dat zij werd gehoord zodat deze opgeworpen schending niet dienstig, noch ernstig is.

Verzoeksters verklaring dat haar echtgenoot recent in Somalië met een andere vrouw zou zijn gehuwd en dat hij sindsdien zijn telefoon niet meer opneemt, betreft, zoals de commissaris-generaal terecht opmerkte, een blote bewering die zij niet in het minst staft. Bovendien koppelde verzoekster hier tijdens haar gehoor in het kader van huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen enkele vrees aan, zoals in de bestreden beslissing pertinent wordt opgemerkt. Verzoeksters huidige a posteriori stelling dat het voor haar als alleenstaande vrouw met medische problemen onmogelijk zal zijn om te overleven in Somalië dient dan ook in het licht hiervan te worden bekeken en sterk te worden gerelativeerd. Bovendien dient te worden benadrukt dat in het kader van verzoeksters vorig verzoek om internationale bescherming bij 's Raads arrest nr. 198 884 van 29 januari 2018 werd vastgesteld dat verzoekster tegenstrijdige en onaannemelijke verklaringen aflegde aangaande haar voorgehouden familiesituatie, wat de geloofwaardigheid hiervan ernstig ondermijnt. De Raad herhaalt en onderstreept dat bij voormeld arrest werd vastgesteld dat aan verzoeksters voorgehouden herkomst en levenswandel in Somalië geen geloof kan worden gehecht. Verzoeksters huidig betoog in haar verzoekschrift bij een terugkeer naar Somalië als alleenstaande vrouw door het leven te zullen moeten gaan en er niet te zullen (kunnen) overleven, overtuigt derhalve niet.

Verzoekster brengt bij haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aan die vermogen aan het gezag van gewijsde van voormeld arrest te tornen.

Verzoeksters algemeen en weinig of niet ernstig verweer is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van haar vluchtrelaas, te ontcrachten. Een ongeloofwaardig relaas kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Aan verzoeksters Somalische nationaliteit wordt niet getwijfeld. Verzoekster maakt echter niet aannemelijk dat zij (recent) afkomstig is uit Marka in de provincie Lower Shabelle, noch uit een gebied in Somalië waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad besluit dat verzoekster geen elementen aanbrengt waarom zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Verzoekster maakt derhalve niet aannemelijk dat een terugkeerbesluit leidt tot een direct of indirect refoulement.

5. Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. X; RvS 13 mei 2014, nr. X).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 2 augustus 2018, voert verzoekende partij aan dat niet afdoende rekening werd gehouden met haar kwetsbaar profiel, met name het feit dat zij ziek is, haar echtgenoot opnieuw gehuwd is en zij thans een alleenstaande vrouw is. Verzoekende partij stelt dat al deze elementen niet meegenomen zijn in de analyse. Op de vraag welke familie zij nog heeft, stelt verzoekende partij dat haar drie kinderen, van 10, 12 en 14, in Somalië zijn samen met haar ex-echtgenoot en zijn nieuwe vrouw. Op de vraag waarom verzoekende partij haar land van herkomst verliet, stelt verzoekende partij dat zij een man verraden

heeft die door het leger is opgepakt, de man heet "Ilkassé", en verzoekende partij is alleen gevlucht omdat ze niet voldoende geld had om samen met haar echtgenoot te vluchten.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en in haar verzoekschrift aangehaalde argumenten en het formuleren van algemene beweringen en kritiek. Verzoekende partij gaat echter niet *in concreto* in op, minstens formuleert zij geen concrete en valabele opmerkingen die de in de beschikking van 2 augustus 2018 opgenomen grond in een ander daglicht vermogen te stellen.

Waar verzoekende partij opnieuw wijst op haar kwetsbaar profiel, met name het feit dat zij ziek is, haar echtgenoot opnieuw gehuwd is en zij thans een alleenstaande vrouw is, verwijst de Raad naar de grond in de beschikking waar in dit verband als volgt wordt vastgesteld:

"Verzoeksters verklaring dat haar echtgenoot recent in Somalië met een andere vrouw zou zijn gehuwd en dat hij sindsdien zijn telefoon niet meer opneemt, betreft, zoals de commissaris-generaal terecht opmerkte, een blote bewering die zij niet in het minst staft. Bovendien koppelde verzoekster hier tijdens haar gehoor in het kader van huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen enkele vrees aan, zoals in de bestreden beslissing pertinent wordt opgemerkt. Verzoeksters huidige a posteriori stelling dat het voor haar als alleenstaande vrouw met medische problemen onmogelijk zal zijn om te overleven in Somalië dient dan ook in het licht hiervan te worden bekeken en sterk te worden gerelativeerd. Bovendien dient te worden benadrukt dat in het kader van verzoeksters vorig verzoek om internationale bescherming bij 's Raads arrest nr. 198 884 van 29 januari 2018 werd vastgesteld dat verzoekster tegenstrijdige en onaannemelijke verklaringen aflegde aangaande haar voorgehouden familiesituatie, wat de geloofwaardigheid hiervan ernstig ondermijnt. De Raad herhaalt en onderstreept dat bij voormeld arrest werd vastgesteld dat aan verzoeksters voorgehouden herkomst en levenswandel in Somalië geen geloof kan worden gehecht. Verzoeksters huidig betoog in haar verzoekschrift bij een terugkeer naar Somalië als alleenstaande vrouw door het leven te zullen moeten gaan en er niet te zullen (kunnen) overleven, overtuigt derhalve niet. Verzoekster brengt bij haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aan die vermogen aan het gezag van gewijsde van voormeld arrest te tornen."

Verzoekende partij ontkracht, noch weerlegt deze vaststellingen, waaruit blijkt dat wel degelijk rekening gehouden werd met deze elementen en deze wel degelijk meegenomen werden in de analyse van haar verzoek. In zoverre zij op zitting betoogt dat haar drie kinderen, van 10, 12 en 14, in Somalië zijn samen met haar ex-echtgenoot en zijn nieuwe vrouw kan haar betoog, gelet op het voorgaande, niet overtuigen.

De Raad benadrukt dat in het kader van verzoekende partij haar vorig verzoek om internationale bescherming werd vastgesteld dat aan haar voorgehouden herkomst en levenswandel in Somalië geen geloof kan worden gehecht, en stelt vast dat verzoekende partij in het kader van haar huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aanhaalt die aan deze appreciatie afbreuk doen.

Verzoekende partij komt voor het overige niet verder dan het herhalen van haar beweerde problemen ingevolge het feit dat zij een man zou hebben verraden die door het leger werd opgepakt, een relaas dat zij bij haar vorig verzoek om internationale bescherming al aanhaalde en dat toen bij 's Raads arrest nr. 198 884 van 29 januari 2018 ongeloofwaardig werd bevonden, en de algemene opmerking dat zij alleen Somalië is ontvlucht omdat ze niet voldoende geld had om samen met haar echtgenoot te vluchten, zonder dat zij voorts echter concrete opmerkingen met betrekking tot de grond in de beschikking van 2 augustus 2018 formuleert.

De Raad herhaalt dat, zoals eerder in voornoemde beschikking werd opgemerkt, aan verzoekende partij haar Somalische nationaliteit niet wordt getwijfeld. Verzoekende partij maakt echter niet aannemelijk dat zij (recent) afkomstig is uit Marka in de provincie Lower Shabelle, noch uit een gebied in Somalië waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoekende partij om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad besluit dat verzoekende partij geen elementen aanbrengt waarom zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Verzoekende partij maakt derhalve niet aannemelijk dat een terugkeerbesluit leidt tot een direct of indirect refoulement.

Verzoekende partij brengt geen valabele argumenten bij die deze en de overige in de beschikking van 2 augustus 2018 opgenomen gronden ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS